

## TẬP 23

### HỒI 225

#### Tương Cửu

**B**ên trong nghĩa trang bỏ hoang, sau khi Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện, bầu không khí bỗng trở nên khác lạ.

Chu Nhất Tiên nhú mày, cười gượng một tiếng, thốt: "Chẳng phải là Lục nữ hiệp ở Thanh Vân Sơn hay chẳng, sao cũng đến tụ tập ở nơi này?"

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Chu Nhất Tiên, sau đó ánh mắt dừng lại trên mình Tiểu Bạch. Tiểu Bạch mỉm cười, sóng mắt lấp lánh, cũng đang thăm dò nàng.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhú mày, quay đầu lại, nói với Tiểu Hoàn: "Tiểu Hoàn cô nương, pháp bảo mà cô vừa nói đến có phải chính là do người cứu cô sử dụng không?"

Tiểu Hoàn gật đầu khẳng định: "Không sai, đúng là như vậy, ta nhớ rất rõ."

Mặt Lục Tuyết Kỳ hiện vẻ băn khoăn, dường như đang suy nghĩ điều gì, nhưng nàng chẳng đợi lâu, hỏi tiếp: "Người đó hiện ở đâu? Cô mới nói đến một ma đầu nữa, y ở nơi nào, có thân phận gì, cô có biết không?"

Trên mặt Tiểu Bạch đứng cạnh đó cũng lộ vẻ chú tâm. Tiểu Hoàn không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: "Thân phận lai lịch ma đầu đó tôi nhìn không ra, chỉ biết rằng đạo hạnh của y thật là cao sâu khó dò, nhưng sau khi y bắt bọn tôi, thì trói lại nhốt trong mấy cái quan tài u ám này, rồi biến mất, cứ vài ngày mới xuất hiện một chốc. Tôi nhớ hôm qua y trở về một lần, sau đó không thấy nữa, có lẽ đợi vài ngày nữa y mới trở lại?"

Lục Tuyết Kỳ "à" một tiếng, chân mày dường như nhíu lại thêm, nói: "Còn kẻ cứu các người thì sao?"

Tiểu Hoàn chỉ về phía sau, đáp: "Ông ta nằm trong quan tài ở góc nhà kia."

Lục Tuyết Kỳ giật mình kinh ngạc, Tiểu Bạch đứng bên cạnh cũng hơi biến sắc, bằng vào đạo hạnh của nàng, vừa rồi không phát giác bên trong quan tài chẳng ngờ còn có người khác.

Lục Tuyết Kỳ gật gù đầu, trầm ngâm một lát, bước về phía căn nhà bỏ hoang u ám. Tiểu Hoàn nhìn nàng, không nhịn được la hoảng: "Cẩn thận."

Lục Tuyết Kỳ dừng chân lại, quay đầu nhìn Tiểu Hoàn, mỉm cười, gật đầu. Liền đó, nàng định thần, bước lên thêm đá phủ đầy rêu phong.

Thêm đá chỉ có vài bậc, mấy bước đã vượt qua, bóng tối bên trong căn nhà nhỏ vẫn như cũ, sự vật chỉ nhìn thấy mờ mờ. Ngoại trừ một điểm sáng le lói từ ngoài cửa chiếu vào, trên bức tường đồ nát này lại mới bị khoét ra một lỗ hổng lớn, nhờ thế, khi Tiểu Bạch bước vào thì thấy sáng hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng phát hiện ra quan tài nằm trong góc nhà, đó chính là nơi tối tăm nhất, không có ánh sáng, mờ mờ cảm nhận được là nơi âm khí thịnh nhất, điều này khi Vu Yêu tiến vào căn nhà, vừa phản ứng là cũng tìm ra được nguyên nhân bên trong.

Lục Tuyết Kỳ hít thật sâu. Lúc này một thân đạo hạnh tu hành, nhờ tư chất thông tuệ của nàng, đạo pháp Thanh Vân bốn môn cố nhiên là lô hỏa thuần thanh, ngày đó tại đầm lầy tây phương cùng Quỷ Lệ nhớ được quyển ba "Thiên Thư", dĩ nhiên cũng có lợi ích cực lớn đối với tu hành của nàng. Chỉ là bình thường nàng rất cẩn trọng, nên chẳng mấy người nhìn ra được đạo hạnh hiện giờ của nàng ra sao.

Lúc này đứng bên trong căn nhà bỏ hoang tại nghĩa trang, Lục Tuyết Kỳ bất giác nhướn mày, âm khí nơi này cực thịnh, vượt xa ý liệu của nàng, nhưng chỉ trong vòng vài thước, lúc nàng còn đứng ngoài căn nhà, chẳng cảm thấy gì cả. Rõ ràng là, nơi này đã có cao nhân dùng phép trấn yểm, đem âm khí kịch liệt này, dồn lại khoảng đất nơi đây.

Chỉ bằng vào đạo hạnh này, thật chẳng thể xem thường!

Với âm khí mãnh liệt như ở nơi này, một nghĩa trang thông thường tuyệt chẳng thể có, phải tạo ra pháp thuật trấn yểm quỷ dị này, thì người bị giam bên trong là ai đây?

Lẽ nào mình đã đoán đúng?

Lục Tuyết Kỳ trong lúc bất tri bất giác, phát hiện lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, chỉ là nàng chẳng phải người phàm, tâm chí kiên nghị, trong lòng mặc dù nghi ngại, nhưng không lộ vẻ khiếp sợ, ngẫm vận thần thông, ngưng thần giới bị, từng bước từng bước tiến đến.

Trong quan tài, Vu Yêu cùng kẻ mập mạp thần bí bên dưới lúc này đều nhìn thấy bóng trắng của Lục Tuyết Kỳ chầm chậm tiến đến. Kẻ mập chẳng phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm. Vu Yêu trong lòng rối loạn, không biết khi Lục Tuyết Kỳ đến rồi sẽ làm gì. Gã muốn rời khỏi nơi quái quỷ này, nhưng trong thời điểm hiện tại, không biết gã nghĩ bao nhiêu cách, thử bao nhiêu dị thuật độc đáo, nhưng dưới sự cấm chế kỳ dị tạo ra trên

quan tài này, có vẻ như chính là khắc tinh của gã, làm cho khí mạch toàn thân gã khóa chặt chẳng thể động đậy, nửa phần lực khí cũng vận không lên.

Vu Yêu trong lòng kêu khổ không dứt, trong lúc vô kế khả thi, chỉ còn biết không ngừng than xui xẻo.

Lục Tuyết Kỳ từ từ tiếp cận cỗ quan tài thần bí ấy, đến gần mới thấy có vẻ như là cỗ quan tài gỗ bình thường chẳng có gì lạ, nét cẩn trọng và hơi ngạc nhiên ở giữa đôi chân mày của nàng càng lúc càng rõ. Quan tài gỗ này hiển nhiên chẳng phải tuyệt thế chí bảo gì, nhìn vào chất gỗ, tối đa chỉ là loại gỗ trung bình, lại mục nát quá nửa, tự nhiên cũng không phải là quan tài phát ra âm khí mãnh liệt như thế này.

Nhưng bằng cảm giác linh mẫn của nàng, ở gần như vậy, liền phát hiện trong quan tài đúng là có hai người, chỉ là xung quanh hai người này bị bao bọc bởi một vầng âm khí mờ mờ tỏ tỏ, trói chặt toàn thân họ lại. Với vầng âm khí này, dù thân ở ngoài ba thước, nhưng Lục Tuyết Kỳ đã cảm khác khí huyết trong người dường như sôi lên, cảm giác băng lương bỗng truyền tới.

Cuối cùng là yêu thuật gì, hoặc là yêu khí chưa từng nghe nói tới nào, lại có pháp lực đáng sợ đến thế?

Lục Tuyết Kỳ áp chế sự kinh ngạc trong lòng, đồng thời trấn định tâm thần, đem khí tức chạy loạn trong người ép xuống, cẩn thận thăm dò quan tài gỗ một lần nữa, rồi chậm chậm đưa tay về phía nó.

Nơi cửa căn nhà, thân hình Tiểu Bạch thoáng xuất hiện, nàng tựa vào khung cửa, thần tình thoải mái, nhưng cặp mắt lại chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ. Với đạo hạnh của nàng, vào lúc giải cứu ba người Chu Nhất Tiên đã sớm phát hiện điểm kỳ dị của cỗ quan tài đó, để chế trụ mấy người Chu Nhất Tiên, chẳng qua chỉ cần thuật pháp thông thường là được, nhưng cái quan tài trong góc ấy lại ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, thậm chí đến nàng cũng không dám thử, trong lúc do dự, nàng cứu ba người Chu Nhất Tiên trước, nhưng đối với quan tài ấy vẫn chưa dám khinh cử vọng động.

Lúc này thấy Lục Tuyết Kỳ đứng trước quan tài ấy, Tiểu Bạch tự nhiên phải chú tâm quan sát, hơn nữa quan tài đang giam giữ Vu Yêu, chính là kẻ mà nàng muốn có, vì vậy bất giác toàn thân trở nên tập trung. Ở đầu bên kia, Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân ba người, tự hồ cũng không nén được lòng hiếu kỳ thúc đẩy, dần dần chuyển đến lỗ hổng lớn bên ngoài, nhìn vào bên trong căn nhà.

Trong ngoài nhĩn trang, đột nhiên biến thành yên ắng, bầu không khí bất giác trở nên quỷ dị, mọi người im thít, đều chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ, không dám phân tâm. Từ chân trời xa tít, phóng lên một đạo hắc khí mờ mờ xoay tít trên không,

một nhân ảnh khác tựa hồ bám đuổi không rời, lượn qua lượn lại trên không, nhưng chẳng ai chú ý đến.

"Bách."

Giữa bóng tối, thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng lay động, cánh tay mềm mại trắng muốt của Lục Tuyết Kỳ chậm chậm đặt lên nắp quan tài gỗ, dường như cùng lúc, động tác vốn vô thanh vô tức, nhưng từ trong quan tài bỗng truyền ra một tiếng vang tuy không lớn nhưng trong trẻo vô cùng.

Nghe giống như cọc gỗ nào đó nứt ra.

Lục Tuyết Kỳ biến sắc, cánh tay chạm vào nắp gỗ nhanh chóng thu về, đúng lúc tay nàng vừa mới cất lên, một đạo hắc khí mãnh liệt từ nơi tay nàng vừa tiếp xúc phụt lên, cùng với tiếng "xì xì" không dứt, như ngọn lửa ma bùng lên từ khoảng đất ấy.

Vu Yêu đang bị giam giữ trong quan tài cảm thấy lạnh người, đạo pháp gã tu tập cùng với yêu lực cấm chế này có vài phần tương tự, nhưng uy lực không thể so sánh, chỉ thấy ngọn lửa đen vô sắc ấy chớp bùng chớp tắt, trong lòng gã không khỏi chấn động. Bị ngọn lửa đen ấy thiêu phải cơ thể thì hậu quả ra sao, gã cũng nhiều ít đoán được, nhưng gã không nghĩ ra vì sao lúc bản thân tiến gần quan tài, cấm chế quỷ dị hung ngoan này không phát động với mình, nhưng khi Lục Tuyết Kỳ đến, lại nhảy như thế?

Trong lúc lòng gã bối rối, không kiến giải được, gã bỗng lại có cảm thấy gì đó, nhìn xuống dưới, chính là kẻ mập mạp thần bí ở dưới thân mình, lúc này bỗng như cùng với sự phát động của thuật pháp trấn yểm, cũng có biến hóa khác lạ.

Một đạo âm khí mãnh liệt xuất hiện, mạnh hơn đợt khí chột có chột không vừa rồi gấp nhiều lần, nhanh chóng lớp lớp bao quanh thân thể bọn họ trong quan tài, Vu Yêu chỉ cảm giác trong đầu vang lên một tiếng lớn, phảng phất như trống rỗng, vô số khí tức âm độc lạnh lẽo như độc xà cùng lúc xâm nhập cơ thể gã, ào ạt chế trụ khí mạch toàn thân, thống khổ vô cùng, gã bỗng như muốn kêu mà kêu không thành tiếng, chỉ trong một thoáng thời gian, cảm giác như sống không bằng chết.

Cổ âm khí này bắt nguồn từ chính trong cơ thể kẻ mập mạp thần bí phát ra.

Lục Tuyết Kỳ dán mắt vào vào dấu tay đen sì, sắc mặt hơi trắng ra, Tiểu Bạch đứng xa phía sau nàng, cũng từ từ thẳng người, thôi dựa vào khung cửa, trên mặt hiện ra thần sắc ngưng trọng.

Chính vào lúc này, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cảm thấy điều gì, khẽ rung mình, thần tình đại biến, nhưng không lùi lại chút nào, chỉ thấy nàng không chút do dự, thò tay ra

phía sau, "xoảng" một tiếng như long ngâm, hào quang mờ mờ hiện ra ra, ánh sáng xanh tỏa ra bốn phía, lập tức chiếu sáng căn nhà tắm tối này.

Thiên Gia rời khỏi vỏ!

Trong ánh sáng rực rỡ, trường kiếm như nước ao thu phản chiếu khuôn mặt tựa tuyết sương của Lục Tuyết Kỳ, kiếm quang dào dạt, ở giữa không trung như mặt hồ thu gợn sóng lăn tăn, từ từ tụ lại, trong không gian biến thành vô số kiếm quang hư ảnh, chém về phía cổ quan tài.

Nói là chém, nhưng phảng phất như có uy thế khai sơn phá thạch, khi kiếm quang đến gần, trong cổ quan tài thần bí tựa hồ cũng có cảm giác bị uy hiếp, thanh âm rào rào khe khẽ phát ra.

Một đạo hắc khí bỗng từ trong quan tài bay ra, như một thực thể, lập tức đỡ lấy Thiên Gia thần kiếm giữa không trung, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt hơi biến, thét lên một tiếng, thân mình đột nhiên bay thẳng lên không, bạch y phấp phới như tiên nữ.

Ba thước chung quanh nơi nàng vừa đứng, chỉ nghe thấy tiếng "xì xì" vang lên, cả một khoảng không gian ấy bỗng bị một đạo hắc khí chẳng biết đến tự bao giờ thiêu cháy xém.

Mùi hôi thối bao trùm căn nhà nhỏ.

Lục Tuyết Kỳ ở giữa chừng không, nhưng tuyệt không hoảng loạn, Thiên Gia thần kiếm lấp lánh lam quang, lượn một vòng nhỏ rồi hạ xuống.

Lúc này chung quanh quan tài đã toàn là âm khí đen kịt, mịt mù như mây, cũng không biết âm khí này nhanh chóng trào ra như thế nào, chỉ thấy giờ đây bên trên lam quang như điện, ánh sáng Thiên Gia lấp lánh hạ xuống, bên dưới hắc khí cũng không phải yếu, như có người vô hình chỉ huy, ngưng tụ bốn mặt quanh quan tài, như một bức tường đen cản trước mặt Thiên Gia.

Nhìn thần kiếm và hắc khí giao tranh trong nháy mắt, Thiên Gia thần kiếm vừa mới đâm vào hắc khí, bỗng như gặp lò xo, cả người Lục Tuyết Kỳ đột nhiên nhẹ như lông vũ, tà tà bay bổng về phía sau. Ngay khi thân hình nàng bốc lên, tay nàng bỗng đưa ra như đao, thoáng chốc trong mắt thoáng qua ánh vàng phơn phớt, chớp lên rồi tắt, nhưng lòng bàn tay lại xuất hiện một đạo thanh quang, chính là Thanh Vân Môn Thái cực Huyền thanh đạo chính tông, từ bên hông hắc khí đánh tới.

"Bình!"

Hắc khí đột nhiên xáo động, liền đó vài âm thanh trầm trầm vang lên, như vật gì đó vừa gãy.

Tiểu Bạch đứng bên cửa khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi. Nhưng ở đầu bên kia, Chu Nhất Tiên đứng cạnh Tiểu Hoàn và Dĩ Cầu đạo nhân bỗng nhú mào, tựa hồ nhìn ra việc gì kỳ lạ, trong mắt lộ vẻ kinh nghi bất định, rồi chìm vào suy tưởng.

Bị Lục Tuyết Kỳ bỗng nhiên đánh trúng, cổ hắc khí ấy tựa hồ bất ngờ, phần nộ, liền chuyển thủ thành công, một mảng đen dày đặc, như một đám mây đen nhắm thẳng bóng trắng trên không phóng đến.

Lục Tuyết Kỳ bỗng dừng lại giữa chừng không, gió thổi qua mặt, tóc phấp phới bay, chẳng chút do dự, chỉ thấy bóng người như bị vô hình đại lực kéo xuống, bỗng bay vọt lên, "Ầm" một tiếng, thân hình nàng so với tình cảnh thật không phù hợp, cả mái ngói tòa nhà hoang trong nghĩa trang chớp mắt bị xé ra, đoạn cây mảnh gỗ lộp độp rơi xuống, bụi bốc mù mịt, chỉ có bóng trắng ấy lại như áng mây nhẹ nhàng bay thẳng lên trên, dưới ánh sao đêm, thật tiêu sái tuyệt trần.

Hắc khí miễn cưỡng đuổi theo được một trượng, thì cố vẻ hết sức, một cơn gió đêm lồng lộng thổi qua, thoáng chốc đã xua tan đi hắc khí.

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ dừng lại giữa tầng không, kêu khẽ một tiếng, rồi phóng xuống tòa nhà nhỏ.

Lúc này Tiểu Bạch đã nhảy khỏi khung cửa, khoanh tay đứng nhìn từ xa, chỉ ba người Chu Nhất Tiên tỏ vẻ khổ sở tránh né vô số mảnh gỗ bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc hỗn loạn này, thân người Lục Tuyết Kỳ đã lao lại vào căn nhà ấy, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng lạnh lốt, chớp mắt trong tiểu ốc lam quang rực rỡ, vô số đồ đạc được bới tung ra, lát sau, trong căn phòng bỗng phát ra tiếng động lớn, ẩn ước mang theo tiếng hô vừa mừng vừa ngạc nhiên của Lục Tuyết Kỳ:

"Điên sư thúc, quả nhiên là người!"

Mấy người Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhận ra rằng mình không còn bị những mảnh vỡ rơi phải nữa, lúc này mới quay lại nhìn, chỉ thấy sự hỗn loạn cùng cực trong căn phòng giờ đây đã dần dần lắng xuống, chốc lát, hào quang màu lam chói mắt cũng biến đi, sau đó, từ trong cửa, xuất hiện một bóng người.

Người này không phải Lục Tuyết Kỳ, là một nhân vật thần bí toàn thân mặc đồ đen, mặt cũng bị che lại, nhìn không rõ dung mạo, ba người Chu Nhất Tiên không biết kẻ này, nhưng Tiểu Bạch thì hắng giọng một tiếng, không hiểu nàng di động thế nào, người bỗng xuất hiện ngay tại nơi Vu Yêu định bước tới, đứng chắn ngang đường,

Vu Yêu liếc nhìn Tiểu Bạch, cười khổ một tiếng, dừng chân lại.

Lát sau, tiếng chân trong nhà vọng ra, liền đó, có hai người xuất hiện trước cửa, chính là Lục Tuyết Kỳ dìu một kẻ mập mạp dung nhan tiều tụy, chậm chậm bước ra.

Mấy người Tiểu Hoàn nhìn với vẻ quan tâm, kẻ mập mạp ấy chính là người hôm ấy đã cứu họ một mạng dưới tay tên ma đầu, chỉ là nhìn thoáng qua, sau khi bị giam trong quan tại nhiều ngày, chẳng hiểu vì sao, nhìn thể hình kẻ mập mạp, tại có vẻ to béo hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ đỡ kẻ mập mạp này, dìu lão ngồi xuống bậc đá trước cửa nhà, trầm giọng hỏi: "Điền sư thúc, người không sao chứ?"

Những người có mặt nghe câu đó của nàng, ai cũng thoáng ngạc nhiên, thân phận Lục Tuyết Kỳ, họ tự nhiên đều biết, nhưng nghe nàng xưng hô với kẻ mập mạp ấy, không ngờ cũng là môn hạ Thanh Vân, lại còn có vẻ là trưởng lão bối phận không thấp?

Kẻ mập mạp này chính là thủ tọa Đại Trúc Phong, mấy ngày trước biến mất một cách thần bí cùng với chuông môn Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, khẽ gật đầu, nhưng chẳng nói gì, Lục Tuyết Kỳ thông minh như vậy, lập tức hiểu ý, cũng không nói thêm, chỉ là không hiểu vì sao, tim nàng đập loạn, cảm giác khẩn trương lúc đầu ấy, bây giờ càng mạnh mẽ hơn.

Điền Bất Dịch ở nơi này, nhưng mà, kẻ còn quan trọng hơn kia giờ ở nơi đâu?

Không biết có phải tên ma đầu mà mấy người Tiểu Hoàn nhắc đến chẳng?

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một ý nghĩ, chẳng hiểu tại sao, trên lưng có một cảm giác đau nhói như bị gai đâm.

Vu Yêu đứng bên cạnh, mục quang dừng lại trên người Điền Bất Dịch, chăm chú nhìn kẻ mập mạp ấy, đây là lần đầu tiên gã thấy dung mạo Điền Bất Dịch, sau khi nhìn Điền Bất Dịch, trông mắt gã có một nét kỳ dị thoáng qua. Nhưng gã không có thời gian rảnh để quan sát người khác, chốc lát, giọng nói của Tiểu Bạch đã vang lên bên tai gã: "Thứ ta cần đâu?"

Lòng Vu Yêu trầm xuống, gã cười khổ một tiếng, quay người đứng đối diện với Tiểu Bạch gượng cười nói: "Ta đã nói với người rồi."

Tiểu Bạch "phì" một tiếng, nói: "Nam Cương ngàn dặm xa xôi, đừng nói ta lại tin câu nói của người, ai cũng biết lời này là thật hay không, ta khuyên người một điều, thật thà giao vật đó ra đi."

Vu Yêu trầm ngâm một lát, sắc mặt gã lộ vẻ do dự, người ngoài không thấy được thần tình của gã, nhưng có thể nhìn ra gã đang suy nghĩ gì đó. Tiểu Bạch có vẻ hơi nóng lòng, nói: "Ta là loại người gì, người chẳng phải là không biết, không giống lão quỷ ấy ở

Phân Hương Cốc. Hồi đó, khi chủ nhân của người còn, chẳng phải cũng đã đáp ứng giao cho ta thứ ấy sao?"

Vu Yêu khẽ gật đầu, tựa hồ bị mấy câu nói của Tiểu Bạch làm động lòng, gã chậm chậm bước đến bên Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói vài lời.

Tiểu Bạch đột nhiên nhú mày, hỏi: "Thật à?"

Vu Yêu lạt giọng nói: "Người cũng không phải lần đầu tiếp xúc với Vu pháp, Vu tộc xa xưa có vài nghi thức cấm kỵ, người ít nhiều cũng biết mà."

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu, đáp: "Được, ta tạm tin người, nếu người gạt ta, không sớm thì muộn ta cũng tìm ra người, xem người lúc đó thế nào."

Vu Yêu cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tiểu Bạch lại quay người nhìn những kẻ khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lục Tuyết Kỳ, cùng lúc Lục Tuyết Kỳ cũng nhìn nàng, Tiểu Bạch bỗng mỉm cười, góc giữa chân mày ẩn hiện nét hấp dẫn kỳ lạ, nhưng không có vẻ gì dâm dăng, mà càng làm tăng vẻ mỹ lệ, cười nói: "Lục cô nương, chúng ta lâu rồi không gặp."

Lục Tuyết Kỳ không lộ chút biểu tình, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Vẻ cười trên khóe miệng Tiểu Bạch càng rạng rỡ, nàng hỏi: "Không biết gần đây có gặp hấn không?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhú mày, hắng giọng một tiếng, thần sắc trở nên lạnh lùng. Tiểu Bạch nhìn thần tình của nàng, bỗng thôi cười, sau đó khẽ lắc đầu quay đi, sải bước nhanh chóng biến khỏi tầm mắt mọi người.

- o O o -